

ลูกา

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24														

บท 1

1 หลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย

2 ตามที่เขารู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เรา

3 เรียนท่านเธโอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย

4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบียาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน

6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย

7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว

8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน

9 ท่านได้สละตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา

10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น

11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา

12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว

13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น

14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดิ์ที่บุตรนั้นบังเกิดมา

15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา

16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลิยาห์ ให้พอลกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า"

18 เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าจะรู้แนได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาที่อายุมากแล้ว"

19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า "เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน

20 ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อด้อยค่าของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นไ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น"

21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน

22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยั่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ไ้กับเขาและยังเป็นไ้อยู่

- 23 ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน
- 24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า
- 25 "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย"
- 26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ
- 27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์
- 28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า "เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรณูเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง"
- 29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร
- 30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า "มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว
- 31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู
- 32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน
- 33 และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย"
- 34 ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า "เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่"
- 35 ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า
- 36 ดูเถิด ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว
- 37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้"
- 38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป
- 39 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย
- 40 แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ที่ภรรยาปราศรัยนางเอลีซาเบธ
- 41 ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเธาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 42 จึงร้องเสียงดังว่า "ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย
- 43 เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า
- 44 เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าสู่ข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี
- 45 สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระคำรับสั่งจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา"
- 46 นางมารีย์จึงว่า "จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า
- 47 และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
- 48 เพราะพระองค์ทรงหว่านไยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นั้นไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก
- 49 เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์
- 50 พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป
- 51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มิใช่เยอหัยันแตกฉานเช่นขึ้นไป
- 52 พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น
- 53 พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า
- 54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจำพระกรุณาของพระองค์
- 55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา"
- 56 มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน
- 57 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย

- 58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางไดยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากرณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดิ์ด้วย
- 59 ต่อมาครั้งถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสู่หนัด และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา
- 60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า "ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น"
- 61 เขาพากันตอบนางว่า "ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่อนั้น"
- 62 แล้วเขาจึงใช้ไปกับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร
- 63 บิดาจึงขอร้องนางชวนมาเขียนว่า "ชื่อของบุตรคือยอห์น" คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก
- 64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า
- 65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย
- 66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ" และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา
- 67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า
- 68 "จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์
- 69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
- 70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์
- 71 ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชังเรา
- 72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์
- 73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา
- 74 ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว
- 75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา
- 76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้
- 77 เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา
- 78 โดยพระหัตถ์เมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา
- 79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข"
- 80 ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

บท 2

- ๑ ยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน
- 2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย)
- 3 คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน
- 4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด)
- 5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์
- 6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร
- 7 นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม
- 8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา เฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน
- 9 ดูก่อน มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลั่นน้ก
- 10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่ง

จะมาถึงคนทั้งปวง

11 เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด

12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า"

13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า

14 "รัชสมัยของเรามีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น"

15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า "ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา"

16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า

17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น

18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา

19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่

20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันที่พระกุมารนั้นเข้าสู่หนัด เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมิได้ปฏิสนธิในครรภ์

22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า")

24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้อธิษฐานไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว'

25 ดาวิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน

26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

27 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยชูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ

28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า

29 "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ข้ารับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์

30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว

31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย

32 เป็นสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์"

33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น

34 แล้วสิเมโอนก็อุยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า "ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ

35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เอา ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังคงจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)"

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออานนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี

37 แล้วก็เปี่ยมมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน

38 ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มฟัง

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี

40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับ

ท่าน

- 41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกๆ
- 42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น
- 43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้
- 44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน
- 45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
- 46 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่
- 47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น
- 48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก"
- 49 พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า "ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน"
- 50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา
- 51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ
- 52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

บท 3

- 1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิฐเรียกับบริเวณแคว้นตราโคไนติส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน
- 2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวาระของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร
- 3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัญญัติสมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้
- 4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์เสนาบดีพยากรณ์ว่า "เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป
- 5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ
- 6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า"
- 7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า "โอ เจ้าซาตูลู ร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
- 8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่าเริ่มนึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
- 9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้ว โยนทิ้งในกองไฟ"
- 10 ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า "เราจะต้องทำประการใด"
- 11 ท่านจึงตอบเขาว่า "ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน"
- 12 พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด"
- 13 ท่านจึงตอบเขาว่า "เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภพ"
- 14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า "พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด" ท่านตอบเขาว่า "อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน"
- 15 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่

- 16 ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ"
- 17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือฟลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"
- 18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย
- 19 ฝ่ายเอโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเอโรเดียภรรยาของน้องชายชื่อฟิลิป และเพราะการฆ่าทั้งหมดที่เอโรดได้กระทำนั้น
- 20 เอโรดยังหาความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก
- 21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก
- 22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"
- 23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเอลี
- 24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยัณนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ
- 25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักาย
- 26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมโอน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์
- 27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี
- 28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัถดี ซึ่งเป็นบุตรโคสั่ม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์
- 29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรเลวี
- 30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอลียาхим
- 31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอา ซึ่งเป็นบุตรนาฮัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด
- 32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน
- 33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมินาดีบ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์
- 34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์
- 35 ซึ่งเป็นบุตรเศรูก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์
- 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค
- 37 ซึ่งเป็นบุตรเมธุสเลาะห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน
- 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

บท 4

พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร

- 2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร
- 3 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง"
- 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "มีพระคำภีร์เขียนไว้ว่า `มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า'"
- 5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชาอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร
- 6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า "อำนาจทั้งสี่นี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่าผมมอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น
- 7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด"

- 8 ฝ่ายพระเยซูคริสต์ตอบมารว่า "อ้ายซาตาน จงไปให้พ้น มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า `จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"
- 9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด
- 10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ป้องกันรักษาท่านไว้'
- 11 และ `เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'"
- 12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า "มีคำกล่าวไว้ว่า `อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"
- 13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว
- 14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ
- 15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเข และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง
- 16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์
- 17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า
- 18 `พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ
- 19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
- 20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์
- 21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า "คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"
- 22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า "คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ"
- 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาธุชิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า `หมองจรรยาตัวเองเกิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของพวกเราด้วย'"
- 24 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในเมืองของตน
- 25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน
- 26 และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านคารีฟาแคว้นเมืองไซดอน
- 27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่คนอาแมนชาวซีเรีย"
- 28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก
- 29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแคว้นของเจื้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป
- 30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพื้นไป
- 31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต
- 32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ
- 33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง
- 34 กล่าวว่า "ไอ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอยเราไว้ ท่านมาอยู่กับเราทำไม ท่านมาทำลายพวกเราหรือ เราทราบว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า"
- 35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า "จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ" เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาส้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย
- 36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า "ท่านเป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและ

ด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา"

37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น

39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

40 ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค

41 ฝีกก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า "ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า" ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์

42 ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หนว่งเหินยวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา

43 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง"

44 พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

บท 5

ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยเนซารेत

2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังชักอวนอยู่

3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาลอยไปจากฝั่งหนอยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น

4 เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า "จงลอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา"

5 ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์"

6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด

7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง

8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระขานของพระเยซูทูลว่า "โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป"

9 เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจ ด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น

10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน"

11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน อ้อนวอนทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้"

13 พระองค์ทรงยืนพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงหายเถิด" ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย

14 พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า "แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว"

15 แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา

16 แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะ

รักษาเขาให้หายโรค

18 และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องทางที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์

19 เมื่อหาช่องทางเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องทางเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู

20 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "บุตรเฮ้ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว"

21 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า "คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น"

22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ใจท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้

23 ที่จะว่า 'บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้นช่างไหนจะง่ายกว่ากัน

24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้" (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด"

25 ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลาจร้องสรรเสริญพระเจ้า

26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มใจด้วยความกลัวและพูดว่า "วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด"

27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด"

28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นนคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ มาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน

30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระซิบบนดิวอกสาวกของพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มด้วยกันกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป"

31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ

32 เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่ดีแล้วตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"

33 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเนื่องๆและอธิษฐานอ่อนน้อม และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม"

34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านจะให้สหายของเจ้าปาวอดอาหารเมื่อเจ้าปาวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ

35 แต่จะมีวันหนึ่งเมื่อเจ้าปาวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร"

36 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า "ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย

37 ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย

38 แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้

39 ไม่มีผู้ใดเมื่อเติมน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า 'ของเก่านั้นก็ดีกว่า'"

บท 6

1 ่อมาในวันสะบาโตวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่โนนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เดินตรงข้ามขี้กิ้ง

2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"

3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย

4 คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราช

บัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น"

5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"

6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั้นมีชายคนหนึ่งมือชาลีบ

7 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือนั้นว่า "จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า" เขาก็ลุกขึ้นยืน

9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดี หรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี"

10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับคนมือนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง

11 แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำการอย่างไรแก่พระเยซูได้

12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาศาเลเซียน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง

13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก

14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลไมว

15 มัทธีวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เคลโลเท

16 ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ไว้วันนั้น

17 แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็นำมาขึ้น ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมาก ซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์ และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา

18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย

19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน

21 ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ

22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์

23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด บ้าเหน็บของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขได้กระทำการอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน

24 แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เลวโลมใจแล้ว

25 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้

26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขได้กระทำการอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน

27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน

28 จงอวยพรแก่คนที่แช่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน

29 ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม

30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้ริบเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน

31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน

32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็รักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน

33 ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำความเหมือนกัน

34 ถ้าท่านทั้งหลายให้อภัยเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปอภัยโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน

- 35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาอิ่มโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บาเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่นอกศัญญและคนชั่ว
- 36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา
- 37 อย่าวิณัจฉ์โทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวิณัจฉ์โทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ
- 38 จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในดักของท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานถ้วนยัดสั้นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น"
- 39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ
- 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะเหมือนครูของตน
- 41 เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่รู้สึก
- 42 เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า `พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชื่อมองออกจากตาของเธอ' แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชื่อมองออกจากตาพี่น้องของท่านได้
- 43 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลแล้ว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี
- 44 เพราะว่าเจ้ารู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้หนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม
- 45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น
- 46 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า `พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น
- 47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด
- 48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยว กระแทกกระทั้น แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา
- 49 ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยว กระแทกกระทั้น เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก"

บท 7

- 1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม
- 2 มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่น่าयरักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว
- 3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน
- 4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า "นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน
- 5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา"
- 6 พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์
- 7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
- 8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า `ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า `มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า `จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"
- 9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้"

- 10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว
- 11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่ออนิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์
- 12 เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดูกิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น
- 13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดานั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า "อย่าร้องไห้"
- 14 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ลูกต้อโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลูกขึ้นเถิด"
- 15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา
- 16 ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า "ท่านสาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา" และ "พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว"
- 17 และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ
- 18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง
- 19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ให้นำเขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น"
- 20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า 'ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น'"
- 21 ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้
- 22 แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หาย บอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา
- 23 บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข"
- 24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ
- 25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูกิด คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างดีวิเศษยอมอยู่ในราชสำนัก
- 26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูสาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ประเสริฐยิ่งกว่าสาสดาพยากรณ์อีก
- 27 คือยอห์นนี้แหละที่พระคัมภีร์กล่าวถึงว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ ข้างหน้าท่าน'
- 28 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีสาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจาก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก"
- 29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุคธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว
- 30 แต่พวกฟาริสีและพวกบาเรียนปฏิเสศพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่ไม่ได้รับบัพติศมาจากยอห์น
- 31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร
- 32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้'
- 33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า 'เขามีผีเข้าสิงอยู่'
- 34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป'
- 35 แต่พระปัญญาธิปก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น"
- 36 มีคนหนึ่งคนในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง

- 37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคน ฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม
- 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้หน้าตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จีบพระบาทของ พระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น
- 39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า "ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้หนึ่งที่ถูกต้อง กายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว"
- 40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง" เขาทูลว่า "ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไป เถิด"
- 41 พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้าเห็นคนหนึ่งมีลูกหนึ่งสองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน อีกคนหนึ่งเป็น หนี้เงินห้าสิบเหรียญ
- 42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คน ไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า"
- 43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านคิด เห็นถูกแล้ว"
- 44 พระองค์จึงทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า "ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด
- 45 ท่านมิได้จิบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจิบเท้าของเรา
- 46 ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา
- 47 เหตุฉะนั้น เรามอบท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการ ยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย"
- 48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า "ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว"
- 49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า "คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้"
- 50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

บท 8

ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวก สิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์

2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับ ผีออกจากนางเจ็ดผี

3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเอโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วย การถวายสิ่งของของเขา

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า

5 "มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย

6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น

7 บ้างก็ตกที่กลางดินหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย

8 บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า" ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า "ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด"

9 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า "คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร"

10 พระองค์จึงตรัสว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้น ได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ

11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวาทะของพระเจ้า

12 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวาทะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและ รอดได้

13 ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวาทะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อ

ถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป

14 ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถนีย์ ทรัพย์สินสมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต

15 และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้

17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย

18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีผู้นั้นจะทรงเอาไปจากเขา"

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก

20 มีคนทูลพระองค์ว่า "มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์"

21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม"

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราข้ามทะเลสาบไปพักข้างโน้น" เขาก็ถอยเรือออกไป

23 เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลเล น้ำเข้าเรืออยู่นากแล้วจะมีอันตราย

24 เขาก็มาปลุกพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว" พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว

25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน" เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน"

26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาดาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี

27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ

28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ให้ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์มาอยู่กับข้าพระองค์ทำไม ขอพระองค์อย่าทรงมาหาข้าพระองค์"

29 (ที่พูดเช่นนั้นก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว)

30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันทูลตอบว่า "ชื่อกอง" ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา

31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก

32 ตามล้นนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต

33 ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบ สาลักน้ำตาย

34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง

35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวหนุ่มผู้มีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว

36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร

37 ชาวเมืองกาดาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป

38 คนที่มีผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูตรัสสั่งเขาให้ไปว่า

39 "จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า" แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่

- 41 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยริส เป็นนายธรรมศาลา มารับลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา
- 42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์
- 43 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้
- 44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุด
- 45 พระเยซูจึงตรัสถามว่า "ใครได้ถูกต้องเรา" เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า 'ใครได้ถูกต้องเรา'"
- 46 แต่พระเยซูตรัสว่า "มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากตัวเรา"
- 47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น
- 48 พระองค์จึงตรัสแก่เธอว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด"
- 49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเธอว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป"
- 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เธอว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี"
- 51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น
- 52 คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่"
- 53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว
- 54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด"
- 55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน
- 56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงห้ามเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

บท 9

- พ**ระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย
- 2 แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย
- 3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า "อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว
- 4 และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป
- 5 ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา"
- 6 เหล่าสาวกจึงออกไปตามหมู่บ้านประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย
- 7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่า ยอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย
- 8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมามีอีก
- 9 เฮโรดจึงว่า "ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า" แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์
- 10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา
- 11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้

- 12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า "ขอให้ประชาชนไปตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว"
- 13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" เขาทูลว่า "เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้"
- 14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน"
- 15 เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง
- 16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน
- 17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง
- 18 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด"
- 19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า "เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่"
- 20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นใคร" เปโตรทูลตอบว่า "เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า"
- 21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด
- 22 ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์จะปลุกเสกท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่"
- 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา"
- 24 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
- 25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร
- 26 เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ
- 27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่รู้สความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า"
- 28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน
- 29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ
- 30 ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์
- 31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม
- 32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นถึงวงเหงานอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์
- 33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร
- 34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว
- 35 มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด"
- 36 เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด
- 37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์
- 38 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว"
- 39 และ ดูเถิด ฝูงแกะเข้าสิงเขา เด็กก็ให้ร้องขึ้นทันที ฝูงทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวพลก้ำ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย

- 40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้"
- 41 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทริชัว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพบุตรของท่านมาที่นี่เถิด"
- 42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ฝ่าเท้าทำให้เขาล้มชกดินใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำหรับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา
- 43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
- 44 "จงให้คำเหล่านี้เข้าสู่หูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือมนุษย์"
- 45 แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น
- 46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด
- 47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์
- 48 แล้วตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่"
- 49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา"
- 50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นผู้ต่ำต้อยต่อเรา ก็เป็นผู้ต่ำต้อยต่อเราแล้ว"
- 51 ต่อมาครั้งจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แนวไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 52 และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์
- 53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 54 และเมื่อสาวกของพระองค์ ถ้อยคำและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เฝ้ามลัญญาเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ"
- 55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า "ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด
- 56 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด" แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง
- 57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น"
- 58 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "สุนัขจึงจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ"
- 59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่คนนั้นทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน"
- 60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า"
- 61 อีกคนหนึ่งทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน"
- 62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า"

บท 10

ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น

2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์

3 ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดูลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

4 อย่าเอาได้เงิน หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง

- 5 ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดจงพูดก่อนว่า `ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด'
- 6 ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก
- 7 จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น
- 8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดและเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาดังให้
- 9 และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า `อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว'
- 10 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า
- 11 `ถึงแม้ผมคลั่งไถ้แห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นสิ่งที่แสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว'
- 12 เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น
- 13 วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิม วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา ถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว
- 14 แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า
- 15 ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก
- 16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรา มา"
- 17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาจากความปรารถนาว่า "พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้า พระองค์โดยพระนามของพระองค์"
- 18 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ
- 19 ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบจูรายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย
- 20 แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์"
- 21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุม รอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
- 22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้"
- 23 พระองค์ทรงเหลียวหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า "นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข
- 24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ บรรดาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิได้เคยเห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน"
- 25 ดูเถิด มีบาเรียนคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"
- 26 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร"
- 27 เขาทูลตอบว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"
- 28 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต"
- 29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า "แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า"
- 30 พระเยซูตรัสตอบว่า "มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว
- 31 เผอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง
- 32 คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง
- 33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิไ้ใจเมตตา
- 34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลงาน้ำมันมาทกับน้ำองุ่นทาใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขานั่งขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพา

มาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเอาไว้

35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดनาริอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า "จงรักษาเอาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะชดเชยให้"

36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น"

37 เขาทูลตอบว่า "คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด"

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ

39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย

40 แต่มารธายิ่งในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด"

41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและรอนใจด้วยหลายสิ่งนัก

42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้"

บท 11

ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน"

2 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า `ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น

3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกๆวัน

4 ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากสิ่งชั่วร้าย"

5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปทามิตรสหายนั้นในเวลาที่ยังคืนพูดกับเขาว่า `เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด

6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน'

7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า `อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้'

8 เรามอบท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ

9 เรามอบท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหา ก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ก็จะเปิดให้เขา

11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหีนให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอางูให้เขาแทนปลาหรือ

12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมงป่องให้เขาหรือ

13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์"

14 พระองค์ทรงกำลังขับผีไ้ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไข้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ

15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น"

16 คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์

17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า "ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป คราวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับครัวเรือนก็จะล่มสลาย

18 และถ้าชาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล

- 19 ถ้าเราขับเผือกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้น พวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน
- 20 แต่ถ้าเราขับเผือกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาถึงท่านแล้ว
- 21 เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย
- 22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น
- 23 ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป
- 24 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ก้นดาร์เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมาที่นี่'
- 25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว
- 26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก"
- 27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า "ครรรักษ์ปฏิสนธิ พระองค์และห้วงมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข"
- 28 แต่พระองค์ตรัสว่า "มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวาทะนั้นไว้ ก็เป็นสุข"
- 29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า "คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น
- 30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวNinevehนั้น เขาจะกลับใจ บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น
- 31 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้น ได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเกิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้
- 32 คนชาวNinevehจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวNinevehได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเกิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้
- 33 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาสังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้
- 34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย
- 35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง
- 36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสี่ของท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน"
- 37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนน้อมพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง
- 38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ
- 39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภ และความชั่วร้าย
- 40 คนโสดเขาได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ
- 41 แต่จงให้ท่านตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเกิด สิ่งสารพัดกับริสุทธ์แก่เจ้าทั้งหลาย
- 42 แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระและขม้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ควรละเว้นด้วย
- 43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด
- 44 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั้นก็ไม่รู้ว่ามิอะไร"
- 45 บาเรียนคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย"
- 46 พระองค์ตรัสว่า "วิบัติแก่เจ้า พวกบาเรียนด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว
- 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าถืออุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดา

พยากรณ์นั้น

48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเราได้สาปพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมงค์ฝังศพให้

49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้ายกย่องด้วยว่า `เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และฆมเหงบ้าง'

50 เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก

51 คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น

52 วิบัติแก่เจ้า พวกบาเรียน ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้"

53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นเข้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัสต่อไปหลายประการ

54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

บท 12

ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ ก่อนว่า "ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด

2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน

4 มิตรสหายของเราเอ๋ย เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก

5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ

6 นกกระจอกทำตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย

7 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว

8 และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย

9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้

11 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไร หรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร

12 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโม่งนั้นเองว่า ท่านควรจะพูดอะไรบ้าง"

13 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอสิ่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า"

14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "บุตรเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน"

15 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น"

16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า "ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก

17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า `เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา'

18 เขาจึงคิดว่า `เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น

19 แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า "จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด"

- 20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า"
- 21 คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้นแหละ"
- 22 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม
- 23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม
- 24 จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และได้มีผู้ขังหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว
- 25 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ย้าวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ
- 26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า
- 27 จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้งอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อปริบูรณ์ด้วยสงวราศิ ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ในดอกหนึ่ง
- 28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนั้นและรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อในพระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด
- 29 ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย
- 30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้
- 31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน
- 32 ผู้แก่และเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน
- 33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำลูกใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้แก่ คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ซึ่งโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ซึ่งมอดมิได้ทำลายเสีย
- 34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย
- 35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอาของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่
- 36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้วเขาจะเปิดให้นายพ้นที่ได้
- 37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอาไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา
- 38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้เฝ้าอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข
- 39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลุวงเวียนของเขาได้
- 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน"
- 41 ฝ่ายเบโตรุสของพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง"
- 42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นคนต้นเรือนสัตว์ชื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา
- 43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
- 44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน
- 45 แต่ถ้าผู้รับใช้ผู้นั้นจะคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะมาช้า' แล้วจะตั้งต้นโบายดีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป
- 46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ
- 47 ผู้รับใช้ผู้นั้นที่ได้รู้หน้าใจของนาย และได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก
- 48 แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก
- 49 เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว
- 50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ

- 51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เรามอบท่านว่า มิใช่ แต่จะทำให้แตกแยกกันต่างหาก
- 52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปหากันในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม
- 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี"
- 54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวกันว่า 'ฝนจะตก' และก็เป็นอย่างนั้นจริง
- 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า 'จะร้อนจัด' และก็เป็นจริง
- 56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้
- 57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก
- 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตสาหะหาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่า เขาจะจุตลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะส่งเจ้าไว้ในเรือนจำ
- 59 เรามอบเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์"

บท 13

- 1 ฉะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง
- 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่า เขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ
- 3 เรามอบท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน
- 4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้พังทับเขาตายเสีย นั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวง ที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ
- 5 เรามอบท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน"
- 6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า "คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้น แต่ไม่พบ
- 7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า 'ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงไถมันเสีย จะให้ ดินรกรไปเปล่าๆทำไม'
- 8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า 'นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรุนดินเอาปุ๋ยใส่
- 9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดียิ่ง ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงไถมันเสีย"
- 10 พระองค์กำลังทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต
- 11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย
- 12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า "หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว"
- 13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า
- 14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า "มีหกวันที่ควระทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย"
- 15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า "โอ คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้ กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ
- 16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นเชื้อสายของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำนี้ในวันสะบาโต"
- 17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องขยหน้า และประชาชนทั้งหลายก็ เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
- 18 พระองค์จึงตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี
- 19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักถั่วหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น"
- 20 พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด

- 21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจลลงในแป้งสามถึงจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"
- 22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนที่รูดนั้นน้อยหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า
- 24 "จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเรบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้
- 25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า 'นายเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด' และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า 'เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน'
- 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า 'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า'
- 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า 'เรบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'
- 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาสาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ใส่ส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
- 29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า
- 30 และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย"
- 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า "ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเอโดจะใคร่ประหารชีวิตของท่านเสีย"
- 32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปบอกสุนัขจึงจอกนั้นว่า 'ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ'
- 33 แต่ว่าเจ้าเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะว่าสาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้
- 34 โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม ที่ได้ฆ่าบรรดาสาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เรื่อยๆ เหมือนแม่ไก่กกกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ
- 35 ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า' และเรบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'"

บท 14

ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์

- 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมาน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
- 3 พระเยซูจึงตรัสถามพวกบาเรียนและพวกฟาริสีว่า "ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่"
- 4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป
- 5 พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบจูดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ"
- 6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้
- 7 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า
- 8 "เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก
- 9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า 'จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด' แล้วท่านจะต้องเริ่มเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู
- 10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า 'สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ' แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น
- 11 เพราะว่าทุกคนที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น"
- 12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า "เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการ

ตอบแทน

13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด

14 และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว"

15 ฝ่ายคนหนึ่งก็เอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า "ผู้ที่รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข"

16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก

17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า `เชิญมาเถิด เพราะสังสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว'

18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า `ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้และจะต้องไปดูมัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ'

19 อีกคนหนึ่งว่า `ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ'

20 อีกคนหนึ่งว่า `ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้'

21 ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้นายฟัง นายก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า `จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่'

22 แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า `นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่'

23 นายจึงสั่งผู้รับใช้เหล่านั้นว่า `จงออกไปตามทางใหญ่และและรื้อต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม

24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย"

25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเสวยหลังตรัสกับเขาว่า

26 "ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้

27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้

28 ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่

29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา

30 ว่า `คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้'

31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมีได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่

32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นมิตรกัน

33 ก็เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้

34 เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าแม้มเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้

35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด"

บท 15

ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์

2 ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า "คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา"

3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า

4 "ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้านิสบเก้านั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ

5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บาแนกมาด้วยความเปรมปรีดิ์

6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า `จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว'

7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเพราะ

คนชอบธรรมแก้สับแก้คนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

8 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสับเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ

9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า 'จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว'

10 เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่"

11 พระองค์ตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน

12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด' บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง

13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง

14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน

15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา

16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน

17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า 'ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร

18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า "บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อหน้าท่านด้วย

19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด"

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา

21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้บาปต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป'

22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า 'จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา

23 จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด

24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก' เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ

26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน

27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'

28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา

29 แต่เขาบอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า

30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา'

31 บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็คือของเจ้า

32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก"

บท 16

พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า "ยังมีเศรษฐีที่มีคนตั้นเรือนคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนตั้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย

2 เศรษฐีจึงเรียกคนตั้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า 'เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านี้เป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ตั้น

เรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนดันเรือนต่อไปไม่ได้'

3 คนดันเรือนนั้นคิดในใจว่า 'เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ดันเรือน จะชุดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอตานก็อายุเขา

4 เรารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ดันเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้'

5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย'

6 เขาตอบว่า 'เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง' คนดันเรือนจึงบอกเขาว่า 'เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆ แล้วแก้เป็นห้าสิบถัง'

7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า 'ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย' เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ' คนดันเรือนจึงบอกเขาว่า 'จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ'

8 แล้วเศรษฐีก็ชมคนดันเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก

9 เรามอบท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์

10 คนที่สัจย์ชื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัจย์ชื่อในของมากด้วย และคนที่อสัจย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัจย์ในของมากเช่นกัน

11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัจย์ชื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า

12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัจย์ชื่อในของของผู้อื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า

13 'ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าท่านจะซังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้'

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์

15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำได้ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า

16 มีพระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น

17 ไฟและดินจะลวंगไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

18 ผู้ใดหยากรรยาของตน แล้วไปมีกรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตน ก็ผิดประเวณีด้วย

19 ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งหนุ่มมีผิวสีม่วงและผ้าป่านเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ

20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี

21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้

23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน

24 เศรษฐีจึงร้องว่า 'อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอให้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมันมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตราทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้'

25 แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน

26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี้ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั้นมาถึงเราก็ไม่ได้'

27 เศรษฐีนั้นจึงว่า 'บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า

28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้'

29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'เรามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด'

30 เศรษฐีนั้นจึงว่า 'มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียไหม'

31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า 'ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะไม่เชื่อ'

- พ**ระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า "จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
- 2** ถ้าเอาหินโมแป็งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด
- 3** จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา
- 4** แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า 'ฉันกลับใจแล้ว' จงยกโทษให้เขาเถิด"
- 5** ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น"
- 6** องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักภาคเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสูกะมื่นนี้ได้ว่า 'จงถอนขึ้นออกไปปลูกในทะเล' และมันจะเชื่อฟังท่าน
- 7** ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า 'เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด'
- 8** หรือจะไม่บอกเขาว่า 'จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด'
- 9** นายจะชอบใจผู้รับใช้นั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่
- 10** ฉะนั้นใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น"
- 11** ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเลียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี
- 12** เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล
- 13** และส่งเสียงร้องว่า "เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด"
- 14** เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด" ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด
- 15** ฝ่ายคนหนึ่งนั้นในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง
- 16** และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย
- 17** ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เขาคอนั้นอยู่ที่ไหน
- 18** ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้"
- 19** แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"
- 20** เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้
- 21** และเขาจะไม่พูดว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน้น' เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย"
- 22** พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า "จะมีเวลาหนึ่งเมื่อท่านทั้งหลายจะใคร่เห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น
- 23** เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน้น' อย่าออกไป อย่าตามเขา
- 24** ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์
- 25** ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์
- 26** ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย
- 27** เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น
- 28** ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง
- 29** แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาร่วมผลาญเขาเสียทั้งสิ้น
- 30** ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น
- 31** ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขายืนในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน
- 32** จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด

- 33 ผู้ใดอุตสาหะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
- 34 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
- 35 ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
- 36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง"
- 37 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ข้ากตพอยุ่ที่ไหน ผู้นกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น"

บท 18

- พ**ระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ
- 2 พระองค์ตรัสว่า "ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์
- 3 ในนครนั้นมีหญิงมายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า 'ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเกิด'
- 4 ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนชั่วนาน แต่ภายหลังเขานิกลใจว่า 'แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์
- 5 แต่เพราะเม้มายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ'"
- 6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมนี้ได้พูด
- 7 พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ
- 8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ"
- 9 สำหรับบางคนที่ไวใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า
- 10 "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี
- 11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนโลภ คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้
- 12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย'
- 13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตอกลองตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเกิด'
- 14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น"
- 15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา
- 16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น
- 17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"
- 18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"
- 19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว
- 20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณีฟัวเมียเขา อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'"
- 21 คนนั้นจึงทูลว่า "ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา"
- 22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา"
- 23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก

- 24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา
- 25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า"
- 26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้"
- 27 แต่พระองค์ตรัสว่า "สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้"
- 28 เปโตรจึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา"
- 29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้ละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า
- 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์"
- 31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสตพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ
- 32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน
- 33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาจากใหม่"
- 34 ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น
- 35 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง
- 36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน
- 37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชวนาซาเรีเสด็จไป
- 38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า "ท่านเยชู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"
- 39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"
- 40 พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา
- 41 ว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า" เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้"
- 42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำในตัวเจ้าหายปกติ"
- 43 ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

บท 19

ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป

- 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเกียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี
- 3 ศักเกียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย
- 4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นซูกะโมรเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น
- 5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเกียสแล้วตรัสแก่เขาว่า "ศักเกียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้"
- 6 แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี
- 7 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันพนว่า "พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป"
- 8 ฝ่ายศักเกียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทพยสิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาคนหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้นอโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาเสีย"
- 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย
- 10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด"
- 11 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน
- 12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจอมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา

- 13 ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า "จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา"
- 14 แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า "เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา"
- 15 ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรก็มากน้อย
- 16 ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า "ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา"
- 17 ท่านจึงพูดกับเขาว่า "ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเกิด"
- 18 คนที่สองมาบอกว่า "ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา"
- 19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า "เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเกิด"
- 20 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า "ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้"
- 21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวกับท่านมิได้ทว่า"
- 22 ท่านจึงตอบเขาว่า "เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามิได้ลงแรง และเกี่ยวกับเรามิได้ทว่า"
- 23 ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเราจะได้เงินของเราเก็บดอกเบี้ยยด้วย"
- 24 แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า "จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มีสิบมินา"
- 25 (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า "ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว")
- 26 "เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีความงอกงามซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา"
- 27 ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา"
- 28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป
- 30 สั่งว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแกะมันออกมาเถิด"
- 31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า "ท่านแกะมันทำไม" จงบอกเขาว่า "เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้"
- 32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว
- 33 เมื่อเขากำลังแกะลูกลานี้ พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า "ท่านแกะลูกลาทำไม"
- 34 ฝ่ายเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้"
- 35 แล้วเขาก็จูงลูกลามายังพระเยชูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยชูขึ้นทรงลานั้น
- 36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง
- 37 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์เพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง
- 38 ว่า "ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงสง่าราศีในที่สุด"
- 39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน"
- 40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังจะส่งเสียงร้องทันทันที"
- 41 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น
- 42 ตรัสว่า "ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะไห้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว"
- 43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อแข็งเทินต่อสู้เจ้า และล้อมซึ่งเจ้าไว้ทุกด้าน
- 44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า"
- 45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น
- 46 ตรัสแก่เขาว่า "มีพระวณะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"

47 พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย

48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

บท 20

ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์

2 และทูลพระองค์ว่า "จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน"

3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด

4 คือบัญญัติของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์"

5 เขาจึงปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'

6 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์"

7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่าเขามาจากไหน

8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด"

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน

10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาจะได้ให้ผลองุ่นจากสวนแบ่งแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า

11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้คนอื่นหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เียนตีและทำการนาอภัยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า

12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใสออกไป

13 ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นเขาคงจะเคารพนับถือ'

14 แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า 'คนนี้เป็นบุตรของนาย มาเถละ ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา'

15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น

16 ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า" คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย"

17 ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า "เหตุฉะนั้นพระวณะซึ่งเขียนไว้นั้นหมายความว่าอย่างไรกันซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งขว้างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาฆาตแล้ว'

18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป"

19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน

20 เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง

21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ

22 การที่จะส่งสาวยี้ให้แก่ข้าพเจ้านี้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"

23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม

24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบว่า "ของซีซาร์"

25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"

26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

- 27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์
- 28 ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'
- 29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร
- 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร
- 31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย
- 32 ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย
- 33 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว"
- 34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน
- 35 แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลู่ถึงโลกหน้า และลู่ถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน
- 36 และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย
- 37 แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า 'เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'
- 38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่"
- 39 ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว"
- 40 หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก
- 41 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร
- 42 ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
- 43 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
- 44 ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้"
- 45 เมื่อคนทั้งหลายกำส้งฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
- 46 "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อื่นมีเกียรติในการเลี้ยง
- 47 เขามักรับเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น"

บท 21

- พ**ระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย
- 2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย
- 3 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้
- 4 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"
- 5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า
- 6 "สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี"
- 7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่า การณ์ทั้งปวงนี้จะบังเกิดขึ้น"
- 8 พระองค์จึงตรัสว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว' ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย
- 9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที"

- 10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ประชากรชาติต่อประชากรชาติ ราชาอาณาจักรต่อราชาอาณาจักรจะต่อสู้กัน"
- 11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคภัย และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์
- 12 แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา
- 13 การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน
- 14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร
- 15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้
- 16 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย
- 17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา
- 18 แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้
- 19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน
- 20 เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว
- 21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่นอกอย่าให้เข้ามาในกรุง
- 22 เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ
- 23 แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าเธอจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้
- 24 เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเหยื่อทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน
- 25 จะมีความสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมี ความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความจงนสนเทห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น
- 26 จิตใจมนุษย์ก็จะสลายไปเพราะความกลัว และเพราะสัจธรรมถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า "บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน"
- 27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นอันมาก
- 28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผนึกศีรษะขึ้น ด้วยการได้ท่านใกล้จะถึงแล้ว"
- 29 พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า "จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเกิด
- 30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้อยู่เองว่าฤดูร้อนจะมาถึงแล้ว
- 31 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว
- 32 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ
- 33 ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย
- 34 แต่จงระวังตัวให้ดี เล็กกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะล่นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว
- 35 เพราะว่ามันนั้นจะมาดุษฎีอย่างรวดเร็วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก
- 36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายจะสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้"
- 37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาคีอานา
- 38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์

บท 22

1 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว

2 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน

3 ฝ่ายชาตนาซารัธที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน

- 4 ยูดาสาได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด
- 5 คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสาว่าจะให้เงิน
- 6 ยูดาสาจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน
- 7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องสาธุการสำหรับปีสกา
- 8 พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า "จงไปจัดเตรียมปีสกาให้เราทั้งหลายกิน"
- 9 เขาทั้งสองถามพระองค์ว่า "จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมที่ไหน"
- 10 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น
- 11 จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า 'พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า 'ห้องที่เราจะกินปีสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน''
- 12 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด"
- 13 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปีสกาไว้พร้อม
- 14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน
- 15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปีสกาปีนี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน
- 16 ด้วยเรามากท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปีสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า"
- 17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม
- 18 เพราะเรามากท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มนี้อีกจนกว่าเราจะได้อีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา"
- 19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า "นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ยระลึกถึงเรา"
- 20 เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า "ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย
- 21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราไว้ก็อยู่กับเราบัดนี้
- 22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่บัดนี้ผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้"
- 23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น
- 24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด
- 25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ
- 26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้
- 27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่พวกเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้
- 28 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรากลับทอดลง
- 29 และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน
- 30 คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล"
- 31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะผิธร่อนท่านเหมือนผิธร่อนข้าวสาลี
- 32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกางเขนขึ้น
- 33 ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี"
- 34 พระองค์ตรัสว่า "เปโตรเอ๋ย เรามอบท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง"
- 35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มียูเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ" เขาทั้งหลายทูลตอบว่า "หาไม่ได้"
- 36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "แต่เดี๋ยวนี้ใครมีเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบ

ก็ให้ชายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ

37 ด้วยเรานอกท่านทั้งหลายว่า พระวณะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ"

38 เขาพูดตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูกิด มีดาบสองเล่ม" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พอเสียทีเถอะ"

39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย

40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง"

41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน

42 ว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด"

43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์

44 เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์จึงปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่

45 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก

46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง"

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูกิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์

48 แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ"

49 เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ"

50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหุ้ข้างขวาของเขาขาด

51 แต่พระเยซูตรัสว่า "พอเสียทีเถอะ" แล้วพระองค์ทรงถูกต้องไปหุ้คนนั้นให้เขาหาย

52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา

53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความผิด"

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ

55 เมื่อเขาถือไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา

56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า "คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย"

57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า "แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก"

58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย" เปโตรจึงว่า "พอเอ๋ย ข้ามิได้เป็น"

59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า "แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี"

60 แต่เปโตรพูดว่า "พอเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง" เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นก็ได้กึกขึ้น

61 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนได้กึกขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง"

62 แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์นัก

63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโหมตีพระองค์

64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า "จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า"

65 และเขาพูดคำหั้นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า

67 "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด" แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า "ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ

68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป

- 69 แต่ตั้งแต่นั้นไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ"
- 70 คนทั้งปวงจึงถามว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ก็ท่านว่าแล้วว่าเป็น"
- 71 เขาทั้งหลายจึงว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาสองแล้ว"

บท 23

1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต

2 และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า "เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง"

3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า "ก็ท่านว่าแล้ว"

4 ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า "เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด"

5 เขาทั้งหลายยังคงกล่าวแข็งแร้งว่า "คนนี้อยูยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนหัวตลกดุร้าย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"

6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ

7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง

9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่

10 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแร้งมาก

11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก

12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

13 ปีลาตจึงส่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน

14 จึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายได้พาคณะนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา"

15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย

16 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเฝ้ายนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย"

17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)

18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า "ก่่าจ้ดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด"

19 (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อกการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆ่าคน)

20 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจจะใคร่ปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก

21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

22 ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเฝ้ายนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย"

23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขากับของพวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย

24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา

25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอขึ้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและฆ่าคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา

26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรินที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป

27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์

28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า "ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตนเถิด"

- 29 ด้วยว่า ดูกิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่มีได้ปฏิสนธิ และห้วงนมที่มีได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข'
- 30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'จงสัมผัสเราเถิด' และแก่นินเขาว่า 'จงปกคลุมเราไว้'
- 31 เพราะວ່າเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้วเล่า"
- 32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์
- 33 เมื่อมาถึงตำบลหนึ่งที่เรียกว่า กะโหลกศีรษะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ช่างชาวคนหนึ่ง ช่างซ้ายคนหนึ่ง
- 34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า "โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดยกโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร" เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน
- 35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด"
- 36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์
- 37 แล้วว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด"
- 38 และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า "ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว"
- 39 ฝ่ายคนหนึ่งของผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบซ้ำต่อพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด"
- 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า "เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน
- 41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่"
- 42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปอาณาจักรของพระองค์"
- 43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"
- 44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดมืดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง
- 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง
- 46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
- 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม"
- 48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตีกอกของตัวกลับไป
- 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้
- 50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม
- 51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้อวยทำอาณาจักรของพระเจ้า
- 52 ชายคนนั้นจึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู
- 53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย
- 54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว
- 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ติดตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย
- 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

บท 24

๒ แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา

2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว

- 3 และเมื่อเข้าไปไม่ได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า
- 4 ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว
- 5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า "พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า
- 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี
- 7 ว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่'
- 8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้
- 9 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย
- 10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา
- 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล
- 12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็มองมองดูก็เห็นผ้าปูนางวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น
- 13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอุส ใกล้จากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร
- 14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น
- 15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา
- 16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้
- 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร"
- 18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่านี้"
- 19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "เหตุการณ์อะไร" เขาจึงตอบพระองค์ว่า "เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย
- 20 และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้รับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน
- 21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น
- 22 และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด
- 23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่
- 24 บางคนที่อยู่กับเราก็มุ่งไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่"
- 25 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า "โอ คนเขลา และมีใจน้อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้
- 26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสงสารีของพระองค์มิใช่หรือ"
- 27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์
- 28 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป
- 29 เขาจึงพูดทวนเหนียวพระองค์ว่า "เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก" พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา
- 30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา
- 31 ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา
- 32 เขาจึงพูดกันว่า "ใจเราเร้าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ"
- 33 แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก

- 34 กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน"
- 35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น
- 36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลาย จงเป็นสุขเถิด"
- 37 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี
- 38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความจิตสั่นเท่จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า
- 39 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น"
- 40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น
- 41 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องนอานินด้อย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างหรือ"
- 42 เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์
- 43 พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย
- 44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในกัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ"
- 45 ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์
- 46 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม
- 47 และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งแต่นิวกอร์ซาเล็ม
- 48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น
- 49 และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาอันนั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน"
- 50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา
- 51 ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์
- 52 เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก
- 53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

For other languages please go to www.wordproject.org